

Konklusion

Artikel 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en klagesag over en afgørelse om afvisning af en fornyet ansøgning om international beskyttelse er underlagt en præklusiv frist på fem dage, inklusive helligdage og øvrige fridage, når den pågældende ansøger er frihedsberøvet, forudsat at ækvivalensprincippet for det første er overholdt, og at frihedsberøvede ansøgere inden for en sådan frist for det andet sikres en effektiv adgang til de processuelle rettigheder, som ansøgere om international beskyttelse er tillagt ved EU-retten.

Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning opfylder sådanne krav.

(¹) EUT C 423 af 16.12.2019.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 4. februar 2021 — CDT og SA mod MIMR og HRMM (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Audiencia Provincial de Barcelona — Spanien)

(Sag C-321/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – en doms tidsmæssige virkninger – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – den nationale retsinstans' beføjelser i forbindelse med et »urimeligt« kontraktvilkår – vilkår om fremskyndet forfald – delvis fjernelse af indholdet af et urimeligt kontraktvilkår – retssikkerhedsprincippet – forpligtelse til overensstemmende fortolkning)

(2021/C 182/32)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Provincial de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: CDT og SA

Sagsøgte: MIMR og HRMM

Konklusion

- 1) EU-retten, herunder navnlig retssikkerhedsprincippet, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en national ret undlader at anvende en bestemmelse i national ret, som giver denne ret mulighed for at ændre et urimeligt kontraktvilkår i en aftale, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, i en situation, hvor denne bestemmelse, som ved dom af 14. juni 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349), er blevet anset for at være i strid med artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, på tidspunktet for indgåelsen af denne aftale endnu ikke havde været genstand for en lovændring i overensstemmelse med denne dom.
2. Retssikkerhedsprincippet skal fortolkes således, at det ikke giver en national ret, som har fastslået, at et kontraktvilkår er urimeligt som omhandlet i artikel 3 i direktiv 93/13, mulighed for at ændre indholdet af dette vilkår, således at denne ret skal undlade at anvende vilkåret. Dette direktivs artikel 6 og 7 er imidlertid ikke til hinder for, at den nationale ret erstatte et sådant vilkår med en deklatorisk bestemmelse i national ret, for så vidt som den omhandlede låneaftale ikke kan opretholdes, såfremt det urimelige vilkår fjernes, og annullation af aftalen i sin helhed vil have særligt skadelige virkninger for forbrugeren, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 359 af 26.10.2020.